

A golgotai kereszt terhét csak Simon vette fel vállára, és életünk nagypénteki szenvedéseiben hányszor vagyunk egyedül, mélyre zuhanva, kiáltva az igaz emberség után.

Nemrég olvastam az egyik napilapban egy emberről, aki „elvesztődött”. Karácsony estéjén egy idős asszonyt találtak az egyik garázs sarkában meghúzódva. Az öreg édesanya 78 éves volt s csak annyit mondott, hogy fázik, fáradt, aludni szeretne. Hogy hol lakik? több címet mondott, de mindenhol azt mondták: nem ismerik, senki sem fogadta be. Végül az egyik kórház fogadta be ideiglenesen; amikor az újságíró felkereste, tiszta ruhában, megfésülködve feküdt a meleg szoba hófehér ágyán. És a kis töpörödött asszony első szava unokái felé szállt: vajon a kicsi egyedül el tud-e menni az óvodába, és a fiú, aki elkergette, vajon vissza fogadja-e őt?

Furcsa érzés vett erőt rajtam, írja a cikk szerzője, ahogy ezt a maroknyi asszonyt nézem, s szavait hallgatom, aki már nevét sem tudja, csak azt, hogy volt két fia, akiket nagyon szeretett. És a cikke végére oda írja, ha valakinek elvesz kedvenc állatja, keresi, tudakozódik utána. Mert úgy érzi, hiányzik, hozzá tartozik. Van egy ember, egy fehér hajú, ősz édesanya, aki után senki sem érdeklődött.

Érezzük-e Jézus szavának megrázó igazságát: „Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál?” Még nem késő, hogy felébredjen bennünk a felelősség érzése egymásért. Erre int és figyelmeztet Jézus. Az élet Isten ajándéka és szeressük felebarátunkat, hordozzuk egymás gondját és tartsuk be a jézusi humanitás örök parancsát.

DR. IZSÁK VILMOS

LÁSS!

Lk 18,41—42

Az evangéliumokban gyakran olvashatunk a vak emberek meggyógyításáról. A legmegrázóbb leírást János evangéliuma 9. részében találjuk, ahol a farizeusok egy idős ember szüleit vonják felelősségre, mondván: mi tudjuk, hogy fiatalok vak volt, mi módon lát most? Hogyan és miképpen adta vissza látását neki Jézus, neki a bűnösnek, aki mindenestől bűnben született? A szülők félelmükben gyermekükre hárítják a felelet adását. A látását visszanyert ember azonban bátran és hősiesen válaszol: hogy bűnös lettem volna, nem tudom; egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok. Ez a bátor bizonyágtevés Jézus megrendítő szavaival zárul: ítélet végett jöttem, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek (Ján 9,39). Első hallásra úgy érezzük, Jézus a szeretet és jóság, az élet Fejedelme ilyen kemény ítéletre nem ragadhatta soha önmagát. Márk evangéliumában a vak Bartimeus szerény kéréssel csak ennyit mond: Mester add, hogy lássak (10,51), míg Lukács evangéliumában a vakhoz forduló Jézus felteszi a kérdést: mit akarsz, hogy cselekedjem? A válasz: hogy szemeim világa megjöjjön. És Jézus azt mondja: „Láss.”

Az elmondottakból világosan áll előttünk, hogy Jézus nem orvos volt, aki valami csodálatos sebészeti beavatkozással adta vissza a vakok látását. Ma az orvostudomány szédítő csúcsein járunk és felfedtük érzékszerveink szerkezetét és titkát, s mégis remegés és félelem fog el, valahányszor szemoperációról hallunk vagy olvasunk, ismervén a műtéttel járó veszélyt.

Mi hát a bibliai történetek igazsága? Mit üzennek ezek a szép tudósítások számunkra és egyáltalán érint-e bennünket a felvetett látás kérdése, hiszen mi elmondhatjuk magunkról, hogy szemeink jók, egészségesek. Gondtalanul tudunk gyönyörködni a virág szépségében, a kék ég fényességében, naponként láthatjuk édesanyánk arcát és figyelhetjük az Isten alkotta élet szépségeit, melyről a pacsirta ott fönt a magasban hirdeti: de szép az élet, de szép! Ezért volt végtelenül boldog a jerikói út szélén ülő koldus, akit semmiképpen sem tudtak elnémitani, és aki — milyen érdekes — nem pénzt, kenyeret, adományt kért, hanem kiáltotta Jézusnak hangos szóval: „Uram, add, hogy szemem világa megjöjjön!” És a leírás szerint „megjőve annak szeme világa, követé Jézust, dicsőítvén Istent és az egész sokaság pedig ezt látván, dicsőséget ada az Istennek”. (Lk 18,43)

Ez a szegény koldus új úton indul el, abban a pillanatban, amikor Jézus szava hangzik feléje: „Láss.” Ez a pillanat volt a fordulópont a vak ember életében, hogy ezután a jót, a szépet, a nemeset és igazat lássa, melyektől távol volt, amíg az élet útszéli porába hullva bűnös, Istentől elszakadt, gyarlósággal teli életet élt, mint, aki vak volt, visszanyerte látását, hogy lássa az egyetlen és helyes utat Istenországa felé.

E pillanatokban végtelenül közel jön hozzánk is ez a megrázó történet. Mert elmondhatjuk, hogy nincs nagyobb nyomorúság a testi vakságnál. De van ennél számunkra egy nagyobb nyomorúság: a lelki vakság! Ezekről mondotta Jézus: látnak és mégis vakok. A farizeusok rögtön megkérdezték: „Avagy mi is vakok vagyunk-é?” Jézus válasza végtelenül szigorú: „Ha vakok lennétek, nem volna bűnötök, ámde azt mondjátok, hogy látunk: ezért a ti bűnötök megmarad.” (Jn 9,41)

Isten képére vagyunk teremtve valamennyien. Isten napja egyformán világít valamennyinek s ím mégis vannak közöttük, akik tapogatóznak, sötétségben botorkálnak, akárcsak az a vak koldus a jerikói út szélén! Van szemük a látásra és nem látnak. Van fülük a hallásra és nem hallanak. Hányszor tapasztaljuk, hogy az Isten képére teremtett felebarátunk, keresztény testvérünk idegenül, szívtelenül halad el mellettünk és oly kevesen vannak közöttünk, akik felebarátjuktól megkérdezik: Te szenvedő, éhező, nyomorgó testvérem, mit cselekedjem veled? A felebaráthoz lehajló szeretetre, együttérzésre, sebek bekötözésére, Isten és élet szolgálatára soha sem volt nagyobb szükség, mint ma az egész keresztény emberiségnek. Ezért mondja Jézus a világ felé és egyenként nekünk: „Láss.” Nyisd meg szemeidet, és ne vakon botorkálj hivatásod betöltésében!

Mi unitáriusok a világot, az életet jónak és szépnek mondjuk, mert hirdetjük, hogy Isten földünket megáldotta szeretetének minden áldásával. Ezt meglátni és a vakságtól megszabadulni legfőbb törekvésünk kell legyen. — Láss tisztán a hitben — tanította Dávid Ferenc, amikor a hitet Isten ajándékának jelentette ki. Láss helyesen a tudományban — hangzik felénk a tudós szava, és láss világosan — tanítja a keresztény erkölcs, ha választanod kell a jó és a rossz között. Mert

a hit Isten látásához emel, a tudomány megválaszolja a jövőendő építésének útját és a jézusi erkölcsstan megnyitja szemeidet egy nemesebb életprogram megélésének csúcsai felé! Érezzük-e milyen mély és felelősséggel teljesek Jézus szavai: láss, hívő lélekkel és imádságos szívvel.

Ezen a napon, ebben az órában hangzik felénk is: mit akarsz hogy cselekedjem veled? Ha máskor nem, bár ezekben az áldott percekben nézz mélyen önmagadba és tarts komoly lelki számvetést, dobd ki szívedből a tengernyi sok gyomot és ha úgy érzed, hogy látásod fénye megszürkült, kérd te is Tőle a legdrágábbat: „Uram, add, hogy az én szemeim világa megjöjjön!”

Hangzik felénk édesanyánk szava: vigyázz ifjúságod tisztaságára, mint szemed fényére! Hangzik felénk az egyház, a vallás figyelmeztetése: ne járj vakon az életben, a hit fénye legyen irányítód, Istenországa építésében. Hangzik Jézus szava felénk: járjátok a békesség, a tökéletesedés útját, a rombolás és pusztítás helyett, legyetek az igazibb élet névtelen apostolai. Igen, ma minden hívő léleknek a mélységből a kék ég magasságába kell emelkednie hitben, cselekedetben, a keresztény erkölcs megélésben. Ezt csak úgy tudjuk megvalósítani, hogy szemünkről leoperáljuk a hamis látás hályogát és keressük a jézusi úton a helyes látás megtalálását.

Szóljunk mi is a jerikói út szélén ülő vak emberrel: Add Istenünk, hogy a mi szemeink látása megjöjjön, hogy hitünk fényében járva építsük a Te országodat, Ámen.

DR. SZÁSZ DÉNES

„A RÁD BÍZOTT DRÁGA KINCSET ŐRIZD MEG“

2Tim 1,14

1944 augusztusában történt, hogy lakásom ablakán zörgettek egy estéli órában. Aki jött, hírül hozta, hogy a kórházban van egy barátom és sürgősen beszélni szeretne velem. Öltöztem, indultam, és tíz perc múlva ott is álltam az ágya mellett. Legnagyobb meglepetésemre egy olyan ismerősömről ismertem a betegben, aki kolozsvári diák volt és barátságkedvelő. Az illető súlyosan megsérült a harcban, gyomorlövést kapott, érezte, hogy közeledik a vég, tudta, hogy én a helységben vagyok, beszélni akart valakivel, hagyakozni akart valakinek, akiben megbízhatott. Miután elmondotta sebesülése történetét, könnyes szemmel és jajszó kíséretében ránézett az ujjára és így szólt: Látod ezt a gyűrűt az ujjamon? Én már holnap nem leszek az élők sorában. Dél felé jöjj be, és ha már meghaltam, húzd le az ujjamról ezt a gyűrűt és vidd magaddal. Aztán ha találkozol a feleséggemmel, add át neki és mondd meg, hogy most, az utolsó órában, a halál küszöbén is csak reá, egyedül csak reá gondoltam. Hazamentem, alvás nélkül virrasztottam át az éjszakát, egyre inkább tűnődve a szomorú emberi sorson, a fiatal életéken. Másnap, ahogy meghagyta, délfelé bementem a kórházba.